

îndepărtați paraziții, cum va putea comunica omul cu Dumnezeu?

La Transmisiuni, când cineva avea paraziți, îi spuneam: „Semnalul tău «zero», semnalul tău «unu». Verificați și repetați; semnal neînțeles”. Din pricina paraziților nu se auzea celălalt. Trebuia ca semnalele să fie mai sus de „trei”. La semnalul „cinci” se auzea foarte bine și comunicarea mergea ceas. Altfel, striga, striga, dar nu se auzea, pentru că nu era bine conectat. Trebuia ca mai întâi să conecteze emițătorul cu receptorul stației lui și apoi să se conecteze la aceeași frecvență cu

Centrul. Tot așa și pentru a ne conecta cu Dumnezeu, trebuie să reglăm emițătorul nostru la dragoste și receptorul la smerenie, pentru ca să ne audă Dumnezeu și să-L auzim și noi. Aceasta este frecvența la care lucrează Dumnezeu: Dragoste-Smerenie. Omul trebuie să lucreze, pe cât îi stă în putință, astfel încât să prindă această frecvență. Atunci va avea legătură cu Dumnezeu și mintea lui va fi mereu la El. Fie ca să dobândești această legătură dumnezeiască! Amin.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Mărti 22 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 25 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 26 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 27 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 2, 14-22; 4, 7-13; Ev. Luca 8, 41-56; Ev. Matei 11, 27-30; glas 1, voscr. 7 → Duminica 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) → Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

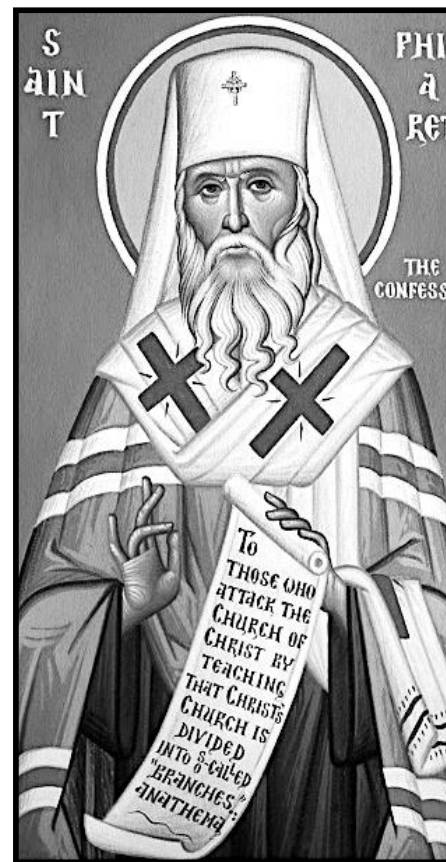

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Despre trei lucruri nu te grăbi să vorbești: despre Dumnezeu, până ce nu-ți întărești credința în El, despre păcatul altuia, până ce nu-l cunoști pe al tău și despre ziua de mâine, până ce nu se luminează de ziua.” – Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 556 / 20 octombrie 2024

SFÂNTUL
FILARET DE NEW YORK

+ 21 NOIEMBRIE
1903 - 1985

LEGEA MORALĂ - GLASUL LUI DUMNEZEU ÎN SUFLET

Dintre toate creaturile de pe Pământ, numai omul are o înțelegere a moralității. Fiecare om este conștient că faptele sale sunt fie bune, fie rele, binevoitoare sau răuvoitoare, moral pozitive sau moral negative (imorale). Prin aceste concepte de moralitate, omul se deosebește imens de toate animalele. Animalele se comportă în funcție de caracteristicile lor naturale sau, în cazul în care au fost dresate, în modul în care au fost învățate. Însă ele nu știu ce e moral și imoral, iar comportamentul lor nu poate fi cercetat din punctul de vedere al conștientizării moralității.

În ce fel deosebim între binele moral și răul moral? Facem asta prin intermediul unei legi morale

speciale date omului de către Dumnezeu. Omul simte această lege morală, acest glas al lui Dumnezeu în suflet, îl simțim în adâncul cugetului nostru și se numește conștiință. Aceasta este chiar fundamentul moralității de obște a oamenilor. Omul care nu ascultă de conștiința sa, ci o sufocă, îi înăbușă vocea cu fățarnicie și prin îndărătnicia păcatului este adesea numit „nerușinat”. Cuvântul lui Dumnezeu numește astfel de păcătoșii îndărătnici ca pe niște oameni „înfierați” în cugetul lor (I, Timotei 4:2). Starea lor duhovnicească este peste măsură de primejdioasă și poate fi nimicitoare pentru suflet.

Când omul ascultă glasul conștiinței sale, vede că ea îi vorbește, înainte de toate, ca un judecător – aspru și neînduplecat, care cântărește toate faptele și experiențele noastre. Se întâmplă deseori ca o anume faptă să pară bună omului sau să găsească încuviințare la ceilalți, dar în străfundul sufletului, el să audă glasul conștiinței, spunându-i: „Nu e bine ce faci, e păcat”. În strânsă legătură cu această judecată, conștiința lucrează în suflet și ca legiuitor. Toate acele exigențe morale care stau în fața sufletului omului în toate faptele sale conștiente (de pildă, să fii cinstit, să faci binele, să nu furi etc.) sunt tocmai normele, cerințele acestei conștiințe.

Vocea ei ne învață cum trebuie și cum nu trebuie să ne purtăm. Prin urmare, conștiința lucrează în om și

ca o dăătoare de răsplată. Aceasta se întâmplă atunci când, după ce ne-am purtat bine, simțim pace și liniște în suflet sau, dimpotrivă, când după săvârșirea păcatului simțim muștrări de conștiință. Aceste muștrări ale cugetului se transformă uneori în suferințe și frământări sufletești cumplite și îl pot împinge pe om la deznădejde sau la pierderea echilibrului sufletesc, dacă acesta nu-și regăsește pacea și liniștea conștiinței prin pocăință profundă și sinceră (vezi monologul Cavalerului Avar din opera „Boris Godunov” de Pușkin și, de asemenea, în „Crimă și pedeapsă” de F.M. Dostoievski).

Este de la sine înțeles că omul poartă o responsabilitate morală numai pentru acele fapte pe care le săvârșește în primul rând în stare conștientă și, în al doilea rând, fiind liber când le săvârșește. Numai atunci se poate vorbi de vină morală pentru aceste fapte, și numai atunci omului îi poate fi adusă vină, laudă sau osândă. Oamenii care, dimpotrivă, neînțelegând caracterul faptelor lor (copii, persoane lipsite de rațiune etc.) sau fiind forțați împotriva voinței lor să comită astfel de fapte, nu se socotesc vinovați de ele. În epoca prigoanei împotriva creștinilor, chinătorii păgâni puneau adesea tămâie în mâinile mucenicilor pe care apoi le țineau deasupra flăcării de pe altarele lor. Prigonitorii se biziiau pe faptul că mucenicii nu vor îndura focul și își vor feri mâinile, lăsând tămâia să cadă în el. De fapt, acești

mărturisitori ai credinței aveau îndeobște o asemenea tărie sufletească încât alegeau să-și lase mâinile să ardă mai degrabă decât să scape tămâia; dar și dacă i-ar fi dat drumul, cine i-ar fi putut învinui că au adus jertfă idolilor?

Este de la sine înțeles că bețivii nu pot fi socotiți nebuni pentru că au început să bea fiind într-o stare firească de trezie și cunoscând foarte bine urmările băutului. În consecință, în unele state din nordul Europei, o persoană este pedepsită de două ori pentru săvârșirea unei infracțiuni în stare de ebrietate: 1) pentru că s-a îmbătat și 2) pentru infracțiunea în sine.

Faptul că legea morală este înăscută în om, adică sădită în însăși firea omului, este de netăgăduit. Aceasta se vede limpede din faptul că conceptul de moralitate este comun întregii omeniri. Desigur, doar cele mai fundamentale principii morale pot fi socotite înăscute – un fel de instinct moral – nu însă și înțelesurile și conceptele morale revelate și clare. Deoarece, înțelesurile și conceptele morale clare s-au dezvoltat în om în parte prin educație și influența generațiilor precedente, dar mai ales pe temelia sentimentului religios. Așadar, păturile de jos au norme morale mai precare, mai rudimentare, mai denaturate decât noi, creștinii, care Îl cunoaștem și credem în Adevăratul Dumnezeu, Cel Care a pus legea morală în sufletul

omului și Care, prin această lege, ne îndrumă întreaga viață și faptă.

Sursa: **Sfântul Filaret de New York, Legea lui Dumnezeu. Manual de Religie**, Editura Contra Mundum, 2023

SFÂNTUL PAISIE AGHIORITUL

1924 - 1994

PENTRU CA DUMNEZEU SĂ NE AUDĂ

- Gheronda, atunci când mă cuprinde antipatia, inima mea poate lucra rugăciunea?

- Cum să lucreze inima ta rugăciunea, când ai înlăuntru patimi? Iată, ia un cablu ruginit și leagă-l cu telefonul. Te poți înțelege? Face scurtcircuit, țiui. La fel și omul, când are înlăuntrul său rugină, patimi, face scurtcircuite în viața duhovnicească; singur se scurtcircuitează. Trebuie să ia aminte la mândrie, la egoism, la voia proprie, la obraznicie. Pentru că, dacă este stăpânit de acestea, nu este cu putință să-l cerceteze Harul lui Dumnezeu, așa încât să se poată ruga. Trebuie să-și curețe „cablurile” lui ruginite, că să devină bun conductor și să poată comunica cu Dumnezeu. Și cu cât mai mult se va curăța de patimi, cu atât mai mult va spori în rugăciune.

Patimile sunt paraziți care împiedică dumnezeiasca împreună-vorbire. Dacă nu sunt